

Lukáš 14, 7-11: Když pozoroval, jak si hosté vybírají přední místa, pověděl jim toto podobenství: „Pozve-li tě někdo na svatbu, nesedej si dopředu; vždyť mezi pozvanými může být někdo váženější, než jsi ty, a ten, kdo vás oba pozval, přijde a řekne ti: ‚Uvolni mu své místo!‘ a ty pak musíš s hanbou dozadu. Ale jsi-li pozván, jdi a posad' se na poslední místo; potom přijde ten, který tě pozval, a řekne ti: ‚Příteli, pojď dopředu!‘ Pak budeš mít čest přede všemi hosty. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen.“

Dnes jsme byli pozváni na svatební hostinu. Společně stolování. Společně strávený čas. Vybírám si místo, sedáme si tam, kde nám to je milé.

Proč si vybíráme? Někdo si prostě chce hostinu užít a tak si raději sedne vedle přátel, než vedle někoho s kým se nemusí. Někdo se chce vyhřívat na slunci, být co nejbliž k novomanželům, být v centru. Někomu je docela jedno kam si sedne, je rád, že se dobře nají. Naštěstí na většině svatebních hostin mají zasedací pořádek, takže člověk prostě najde své jméno, neztrapní se povýšeností ani přehnanou skromností. Drží se hesla: **Nad nikým se nepovyšuj, před nikým se neponižuj.**

Říkáte si, že ta poučka v evangelijním textu zněla jinak, máte pravdu, stálo tam: **kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen.**

Ježíš nás vybízí k tomu, abychom se nehodnotili příliš vysoko, abychom si sedali na poslední místa. Ani dopředu, ani doprostřed, ale dozadu. Tento text je jedním z důvodů, proč bývají kostely plné spíše v zadních lavicích. Podobně to vypadá, když je ve sborové místnosti nějaké občerstvení, u vchodu většinou vznikne špunt z lidí, kteří se ostýchají vejít dovnitř. Bereme si k srdci Ježíšova slova a tak se nikomu z nás moc dopředu nechce. Jenže ta slova neřeší zasedací pořádek. Dnešní evangelium je o pokoře.

Pokora je křesťanským tématem. Máme být pokorní před lidmi, ale hlavně před Bohem. Pokorní a poslušní jako Karafiátovi broučci.

Ale pokora není servilita ani přehnaná skromnost. Není to přetvářka, kdy si v duchu říkám „žádný z vás mi nesahá ani po kotníky“, ale sedám si dozadu, protože jsem slušně vychován.

Pokoře se nedá naučit, není to lidská dovednost. Nedá se ani získat strachem, tlakem společnosti. Tak získám ponížení, ne pravou bohulibou pokoru. Pokoru nezískáme ani tak, že se budeme srovnávat s jinými lidmi.

Pravá pokora vzniká sama od sebe, na základě zdravého sebezpoznání. Pravá pokora je Boží dar. Chvíle, kdy si přiznáme svou vlastní hříšnost. Stav někde mezi „jsem člověk pán tvorstva“ a „hříšník, který se utápí v depresi, ani oči k nebi nepozvedá“. Pravá pokora nám má pomoci, ne nás zdrtit. Jak zpíváme v písni 690:

Soudce všeho světa, Bože, před trůnem tvým nepomůže žádnému krása, moc jeho, byť měl slávu světa všeho. Jediné může pomoci uniknout pekla zlé moci, být v srdci pokorný, tichý,

své vyznávat Bohu hříchy. Kdo se před tváří tvou sklání, smí doufat v tvé smilování, v lásce že hříšné přijímáš, svým slovem duši těšit znáš. Slituj se, Pane, nade mnou, dávej vždy duši pokornou, ať tvoje milost, láska tvá v mém srdci navždy zůstává.

Komu se chceme zalíbit, lidem nebo Bohu? S kým se srovnáváme, komu se chceme podobat?

Křesťanská víra by měla vést ke zdravému sebevědomí. Ideálem je rovnováha mezi dvěma verši z knihy Genesis:

Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem.

I vytvořil Bůh člověka, prach ze země.

Na jedné straně víme, že nás pán Bůh přijímá takové, jací jsme, proto se i my sami smíme přijímat. Na druhé straně ve světle evangelia poznáváme své nedostatky, máme se vidět kriticky. Křesťanská víra vede člověka k tomu, aby sám sebe neviděl ani příliš nízko, ani příliš vysoko, aby se nemusel nenávidět, ani nebyl sám do sebe příliš zahleděn.

Chasidští rabíni radí nosit ty dva verše stále u sebe, každý v jedné kapse, aby nás mohli pozvednout, když klesáme na mysli, nebo praštit přes prsty, když o sobě smýšlíme příliš vysoko.

Nemáme se považovat za VIP hosty, ale smíme být hrdí na to, že jsme mezi pozvanými.

Ježíš mluví o hostinách obecně, ale směřuje k jedné speciální hostině. K hostině, která nás čeká na konci naší cesty.

Smíme se vydat, pán nás zve. Jen až tam přijdeme, nesedejme si dopředu, počkejme, až nás Pán usadí: ‚Příteli, pojď dopředu!‘ Nemusíme se bát, že by na nás nezbylo místo.

Amen